

KAARINA
GRIFFITHS
**MEREN
SYLIIN**

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Kiitokset tuesta Otavan Kirjasäätiölle, Suomen Kirjailijaliitolle ja Kirjallisuuden edistämiskeskukselle.

Copyright © Kaarina Griffiths ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

Sivulla 363 on lainattu William Wordsworthin runoa ”Narsissit”.
Sen on suomentanut Aale Tynni.

ISBN 978-951-1-48708-1

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

Omistettu niille, jotka rakastavat merta
ja niille, jotka auttavat sitä selviämään.

Merenneito makasi luolan lattialla, siinä mihin sen oli täytynyt uida nousuveden aikaan. Siihen se oli jäänyt nääntyneenä makaamaan. Se nukkui ikiunta tyynenä ja arvoituksellisena. Pienet tuikut valaisivat luolaa ja saivat simpukoin ja näkinkengin koristellun pyrstön kimaltelemaan. Lepattavat liekit tanssivat merenneidon sinertävällä iholla. Merenneito odotti, että joku löytäisi sen.

LUKU 1

Ricky Adamson pyyhki baaritiskiä vihellellen hilpeästi ja epä-vireisesti. Mermaid Inn oli harvinaista kyllä tyhjillään, mutta Ricky osasi nauttia hiljaisuudesta. Hän tiesi, että tämä oli vain tyyntä myrskyn edellä. Kohta alkaisi asiakkaita virrata ovesta sisään ilta-päivädrinkille, ja sitten ovi kävisi herkeämättä iltamyöhään. Kesä oli tullut ja turistit sen myötä. Ricky oli iloisella mielellä, sillä hän oli lyönyt vetoa voittajahevosesta aiemmin päivällä. Se oli tipauttanut hänelle sata puntaa riihikuivaa rahaa. Niillä hän pelaisi Torquayn laukkakisoissa ensi kuussa. Suunnitelmat oli jo lyöty lukkoon poikien kanssa. Dolly pitäisi huolen pubista, ja hän viettäisi laukkaradalla kokonaisen lauantain. Rickyn suupielet vetäytyivät hymyyn.

Ricky oli muuttanut Lontoosta pieneen St Serenen kalastajakylään kolme vuotta sitten eikä ollut katunut päivääkään. Nätti paikka, mutta aivan liikaa turisteja sesonkiaikaan, jos häneltä kysyttiin. Toivathan ne tietty rahaa, mutta kohta ei kylän raitilla pääsisi taas edes kunnolla kävelemään ilman että turistit keilaisivat kumoon. Ja oli täällä kornilaisiakin vähän liikaa – tuolla hullulla nimellä paikalliset todellakin kutsuivat itseään. Kornilaiset, outoa porukkaa, ja luulivat olevansa parempia kuin muut. Sanoivat muualta muuttaneita *emmeteiksi* – mitä se sitten ikinä tarkoittikaan. Ja kornilainen ei kuulemma voinut olla, jos ei ollut syntynyt Cornwallin kreivikunnassa. Hemmetin persjalkaiset, tuppisuiset alkuasukkaat! Rantarosvojen jälkeläiset! Naisetkin olivat tasapaksuja jörriköitä, eivät yhtään niin kuin hänen Dollynsa, joka sentään oli oikea

rotunainen. Mutta Dolly olikin Essexistä. Ricky katsoi hyväksyvästi piikkikoroissaan ohi koikkelehtivaa runsasmuotoista platina-blondia. Dolly ei ollut koskaan oppinut kävelemään korkokengillä, mutta se ei suinkaan estänyt häntä käyttämästä niitä joka päivä.

- Kultu, sä olet niin seksikäs, tekisi ihan mieli... Ricky murisi, pyöritti silmiään ja teki sormillaan kourivia liikkeitä Dollyn suuntaan. Nainen kikatti ihastuneena ja keinutti pyöreää takamustaan. Oli tainnut ottaa jo iltapäivän ensimmäisen drinksun, Ricky tuumi. Ja siitä se sitten jatkuisi iltaan saakka. Täytyi pitää silmällä, että kultsu pysyisi pystyssä ja työkuunnossa.

- Oletko kuullut Amandasta mitään? Sen olisi pitänyt olla täällä jo tunti sitten, Ricky huikkasi vaimonsa perään. Amanda Cardy oli yksi heidän tarjoilijoistaan, ja valitettavasti nainen loisti tällä hetkellä poissaolollaan.

- En pihastakaan, *dear*. Olen yrittänyt soittaa, mutta sillä menee vain vastaaja päälle. Tosi paska juttu, jos se ei ilmesty, kun illalla on iso seurue buukannut syömään. Ja huomenna tulee se suomalainenkin rantamökkiin. Jonkun pitäisi ennättää sinne siivoamaan.

- Ehkä Amanda on lähtenyt eilen vapaapäivän kunniaksi ryyppäämään ja lojuu nyt punkassa jonkun nuoren kollin kanssa. Saisi olla vähän varuillaan, sillä mä saan sormia näpsäyttämällä sen tilalle uuden työntekijän ihan milloin vain.

- Ei tämä ole kyllä yhtään Amandan tapaista, Dolly sanoi puolustelevaan sävyyn.

- No, ei niin, Ricky murahti ja hieroi siilitukkaansa. Eikä hän totta puhuen kovin helposti Amandasta luopuisi. Tyttö oli kova tekemään töitä ja lisäksi helvetin hyvännäköinen. Mikä perse ja mitkä ryntäät! Se ei mukamas tykännyt, kun hän vähän puristeli niitä ohimennen. Mutta kaikki ne siitä tykkäsivät kuitenkin - olivat vain olevinaan. Pelkkää naisten peliä se vain oli - ota kiinni jos saat - ja hän tunsin sen pelin. Se oli kiihottavaa. Piti vain varoa, ettei Dolly nähnyt, sillä se saattoi nostaa emähelvetin. Varsinkin jos sattui olemaan kännissä.

- Poppy varmaan tietää, missä Amanda on. Kämppeiksi kun ovat, Dolly sanoi. - Voisin tekstata sille ja ehkä pyytää töihin, kun kerran Amanda ei näy. Ei me pärjätä tänään millään ilman täyttämiehitystä.

Ovi kävi, ja lähes kaksimetrinen, huonoryhtinen, tatuoitu ja lävistetty nuori nainen käveli publiin.

- Hei Poppy, siinä paha missä mainitaan, Ricky sanoi.

- Poppy, *darling!* Dolly kiekaisi kimeällä, lapsekkaalla äänellä.

- Oletko nähnyt Amanda? Se ei ole tullut töihin.

- Jonkun jätkän punkassa varmaan, Ricky heitti.

- Moi Dolly, moi Ricky. *Sorry*, Ricky, miksi muka jätkän? Voihan se olla jonkun naisenkin pedissä. Amanda on bi, kyllä sä sen tiedät. Mutta ei, en ole nähnyt Amanda eilisaamun jälkeen. Tulin katsomaan, jos se olisi täällä, kun ei vastaa puhelimeen.

Rickyn hyvä tuuli alkoi haihtua. Hemmetin Amanda - teillä tietymättömillä ja muka biseksuaali. Perkeleenmoisia kotkotuksia!

- Mä voin yrittää soittaa jollekin Meren lapsista, Poppy sanoi.

- Amanda hengaa välillä vapaapäivinä siellä. Ehkä sillä on jäänyt vapaa vaihte päälle, ja se on sulkenut puhelimensa.

Meren lapset oli kommuuni, jossa kasvatettiin luomuruokaa, tehtiin taidetta, parannettiin maailmaa ja harjoitettiin jotain kummaa uskontoa. Sellaisille hullutuksille ei Rickyllä riittänyt huumoria yhtään. - Niin, ne hipit, hän tuhahti. Hipit ärsyttivät häntä yhtä paljon kuin biseksuaalitkin.

- No jos voisit yrittää soittaa vaikka heti, *dear*. Dolly kallisti päätään, hymyili pirteästi ja taputteli lakattuja hiuksiaan. - Ja tiedän, että sulla on vapaata tänään, mutta voisitko kiltti millään jäädä autamaan, jos Amanda ei saada kiinni? Meillä on iso ryhmä tulossa illalla syömään.

- Joo. Mä soitan. Saanko muuten sunnuntailisän, jos teen tänään extravuoron? Poppyllä oli ahne pilke violetilla luomivärillä kehystetyissä silmissään, kun hän kaivoi puhelimen taskustaan.

Ricky kiristeli hampaitaan. Päivä, joka oli alkanut niin hyvin, oli muuttumassa ankeaksi. Tuo lehmän puolikashan kiristi häntä. Vai muka sunnuntaikorvaus! Tänäänhän oli lauantai.

Poppy puhui jollekulle lyhyesti ja kääntyi sitten Dollyyn ja Rickyyn päin.

- Amanda ei ole Meren lasten luona. Eikä kukaan ole nähnyt sitä muutamaan päivään.

LUKU 2

Kaisla Aalto seisoi satama-altaan reunalla ja katsoi kylää ympärillään. Se koostui rykelmästä valkeaksi rapattuja, eri suuntiin kallellaan olevia, vanhoja kivimökkejä. Niiden ikkunoita kehystivät kirkkain värein maalatut luukut ja intensiivisen punaiset pelargoniat. Harmaakivinen kirkontorni kurotteli talojen taustalla kohti yhtä harmaata taivasta. Kaisla veti meri-ilmaa syvälle keuhkoihinsa ja ahnehti uusia värejä ja kuvia silmillään. Meri velloi lyijynkarvaana ja hopeisena. Muutama pieni kalastusalus oli ankkurissa satamassa, ja purjeveneet poukkoilivat ylös alas navakassa tuulessa. Niiden masot saivat aikaan paukkuvan äänen. Lokit leijailivat ilmapirtauksissa kirkuen herkeämättä. Tuoksui suolalle ja kalalle. Muutama turistin näköinen ihminen vaelteli satama-aukiolla räpsien kuvia.

Kaislasta tuntui äkkiä oudolta, aivan kuin hän olisi tipahtanut taksista keskelle toista todellisuutta. Ja sehän tämä oikeastaan oli: täysin eri maailma kuin hänen omansa Helsingin Kalliossa. Hän hieroi ohimoitaan ja tunsi huimausta. Toivottavasti migreeni ei vain alkaisi. Hän oikoi kankeita jäseniään. Lentokoneessa, metrossa, junassa ja taksissa kyhjöttäminen oli puuduttanut joka lihaksen. Hän oli näännöksissä, nälkäinen ja etenkin janoinen. Mutta tuossa oli nyt Mermaid Inn. Sieltä hän sai vuokramökin avaimen ja epäilemättä myös kylmän oluen. Ulkoa publi näytti houkuttelevalta: se oli ikivanha cottage, jonka ulko-oven päällä heilui puinen, värikäs kyltti. Siihen oli maalattu parrakas kalastaja, joka piteli kädessään tuoppia, ja taustalla uiskenteli merenneito. Kaikki tässä kylässä näytti

vanhalta ja herttaiselta kuin suklaarasian kansi. Tämä olisi hänen kotinsa seuraavan kolmen kuukauden ajan. Ei hassumpaa!

Kaisla astui sisälle publiin ja tunsi heti, että se oli hänenlaisensa paikka. Paikka, jossa oli hyvää väreilyä. Siellä oli ensinnäkin sopivasti hämärää. Harmaat kiviseinät oli koristeltu maalauksin, joissa laivat kyntivät merta ja kattoparruista roikkui vihreitä ja ruskeita lasipalloja – vanhoja verkonkohoja narusta punotuissa pussukoissaan. Baaritiskin yläpuolella seisoi rivissä muhkuraisia tinatuoppeja. Takassa paloi tuli, ja mustavalkoinen collie makasi sen edessä kuorsaten hartaasti. Muutama baarissa istuva asiakas kääntyi tuijottamaan Kaislaa uteliaana. Myös baaritiskin takana hyörivä keski-ikäinen, vaalea nainen pysähtyi askareissaan ja katsoi häntä hymyillen. Naisella oli tummat Kleopatra-rajaukset silmissään ja hiukset oli aseteltu korkealle, lakatul- le nutturalle. Hän oli kuin Amy Winehousen blondi, vanhempi versio.

– Hei, onkohan Ricky Adamson paikalla?

– Hei, *dear*. Voi, Ricky ei ole nyt paikalla. Mitähän asia koskee? Ai, nyt mä arvaankin. Sä olet se suomalainen taiteilija, joka on vuok- rannut meidän rantamökin kesäksi.

– Bingo, Kaisla hymyili ja ojensi naiselle kätensä. – Kaisla Aalto.

– Dolly vaan, nainen sanoi ja hymyili. – Mä olen Rickyn vaimo. Tervetuloa St Sereneen. Olet varmasti ensimmäinen suomalainen meidän kylässä ikinä.

– Kiitos. Se on suuri kunnia. Täällä on niin uskomattoman kau- nista. Mutta kuule, minulla odottaa taksi ulkona. Jos annat cotta- gen avaimen ja ajo-ohjeen, niin vien taksilla matkalaukut mökil- le ja tulen sitten tänne selvittämään paperiasiat ja juomaan oluen. Olen kuolemaisillani janoon. Mökkihän on tässä lähellä, vai mitä?

– Juu, sinne on vain kymmenen minuutin kävely, mutta voit maksaa taksin nyt saman tien ja pyytää, että kuski vie tavarat mö- kin terassille. Ei siinä sua tarvita. Voit jäädä juomaan sen oluen sa- man tien. Äläkä yhtään pelkää, että mitään varastettaisiin, täällä on rehellistä väkeä.

- Loistavaa. Ottaisin ison tuopin sitten. Kieli on kuin hiekka-paperia.

- Sano taksille, että ajaa kylään johtavaa tietä takaisin päin ja kääntyy vasemmalle rannan suuntaan Sea View Cottage -kytlin kohdalla. Siellä on vain yksi mökki, siitä ei voi erehtyä. Jos taksi on Trurosta, niin se on varmaan kuskille ennestään tuttu paikka.

Kaisla kävi antamassa taksille ohjeet, ja kun hän palasi, tuoppi odotti häntä baaritiskillä.

- Talo tarjoaa, Dolly sanoi hymyillen sydämellisesti. - Toivottavasti viihdyt meidän kylässä.

Baarissa istuva noin seitsemänkymppinen, pitkään intianpuuvillakaftaaniin pukeutunut nainen oli seurannut heidän sananvaihtoaan tarkkaavaisesti ja puuttui nyt puheeseen.

- Anteeksi että keskeytän, mutta kuulinko minä oikein - että taiteilija? Täytyy olla johdatusta, että satuimme yhtä aikaa publiin, sillä minä olen kylän taidepiirin vetäjä. Lucinda White on nimeni, ja sehän sopii hyvin, kun minulla on melkein valkoiset hiukset, naisen hymyili ja heilautti harmaata, pitkää hiuskuontaloaan. - Hauska tutustua.

- No, onpa tosiaan yhteensattuma. Minä olen Kaisla Aalto. Hieno, että heti tapaan paikallisia taiteilijoita. Kaisla hörppäsi tuopistaan pitkän ja ahnaan kulauksen.

- Sinulla on niin eksoottinen korostus. Mistä päin sinä olet kotoinen? Puolastako?

- Ei kaikki ulkomaalaiset ole Puolasta, Lucinda, Dolly tirskahti.
- Kaisla on Suomesta.

- Ai. Lucinda ei selvästi oikein tiennyt, miten tähän tietoon pitäisi suhtautua. Ehkä hän ei tiennyt, missä Suomi sijaitisi.

Kaisla selitti saaneensa kolmen kuukauden residenssiapurahan Cornwallissa työskentelyä varten.

- Minä maalaan naivistisia kuvia. Luontoon liittyviä enimmäkseen, sellaisia, joissa on sanoma.

Naiset tuijottivat häntä odottavasti.

– Sanoma? Dolly toisti.

– Niin. Että me olemme kaikki yhtä luonnon kanssa.

– Se on upea sanoma. Niinhän meidän pitäisi olla, Lucinda sanoi. – Minä maalaan myös luontoa – maisemia etupäässä, ja kukkia. Tule ihmeessä katsomaan niitä ihan milloin vain. Minun mökkini on kyläkaupan vieressä, Rose Cottage. Ja sinun pitää ehdottomasti tulla meidän maalauspiiriimme. Olisi tosi hyvä saada uutta verta ja uusia tuulia sinne vanhojen naamojen keskelle. Tiedäthän sinä tämmöiset pikkukylät – piiri pieni pyörii.

Kaisla nyökytteli. Hän ei tiennyt pikkukulistä mitään, koska oli asunut koko elämänsä Helsingissä. Mutta se korjaantuisi pian.

– Asiasta toiseen, Lucinda jatkoi. – Olin näkevinäni poliisiauton parkkeerattuna pubin eteen aamupäivällä, Dolly. Onko jotain vialla vai olivatko poliisit vain drinkillä?

– Niin, Dolly näytti hiukan vaivautuneelta. – Mun ei pitäisi ehkä... Tai no, saattehan te tietää sen alta aika yksikön joka tapauksessa. Mikään tässä kylässä ei nimittäin pysy salassa. Dolly kohdisti viimeisen huomautuksen selvästikin Kaislalle. – Ricky soitti poliisille, kun Amandaa ei ole näkynyt töissä, ja itse asiassa kukaan ei ole nähnyt sitä toissa aamun jälkeen. Se ei vastaa puhelimeen, mikä ei ole yhtään Amandan tapaista. Se voi olla aika villi, mutta se on aina soittanut, jos ei pääse töihin. Siinä suhteessa se on kylä luotettava.

– Voi herranen aika! Mitä poliisi sanoi? Lucindan silmissä oli järkytystä ja uteliaisuutta.

– Eivät ne mitään oikein sanoneet. Paitsi että Amanda on saattanut vain häipyä omille teilleen, ja että me hämmästyttäisiin, jos tiedettäisiin, miten monet ihmiset tekevät niin. Kuulemma kahdeksantuhatta katoamisilmoitusta tehdään vuosittain pelkäämään Cornwallin ja Devonin poliisipiirissä. Voitteko uskoa? Ja on kuulemma kulunut vasta niin vähän aikaa, että ei kannata olla huo-

lissaan. Ne ottivat Amandan tiedot ja lupasivat laittaa katoamisilmoituksen tietokonesysteemiinsä.

- Ehkä hän on mennyt isänsä luokse...

- Amanda ei ole väleissä isänsä kanssa, mutta poliisi tarkistaa senkin, ja tati asuu myös lähellä. Ricky meni muutaman muun miehen kanssa etsimään Amandaa, kun poliisi ei näköjään aio nostaa eväänsäkään. Tekevät kuulemma jonkin riskianalyysin ensin. *Oh, dear...*

Lucinda taputti Kaislaa käsivarrelle ja supatti:

- Tuo nainen, joka juuri käveli sisään. Älä nyt heti käänny katsoomaan, ettei hän huomaa, että puhumme hänestä. Hän on Emma Patel Evening Starista Lontoosta. Tiedäthän, se on yksi niitä kama-lia roskalehtiä. Hän oli täällä pari vuotta sitten raportoimassa eräästä katoamistapauksesta. En voi uskoa, että hän on jo kuullut että... Nainen piti pienen tauon.

Kaisla vilkaisi mahdollisimman huomaamattomasti tulijaa, joka oli noin kolmikymppinen, intialaiselta näyttävä, pieni ja siro nainen. Tällä oli maitokahvin värinen iho, kiiltävät, mustat hiukset, valtavat gasellin silmät ja yllään musta nahkatakki ja kuluneet farkut. Kuvauksellinen nainen.

- Kuullut mitä? Kaisla uteli.

- No Amandan katoamisesta. Miksi muutoin Emma Patel olisi täällä? Sattumaa hänen täälläolonsa nimittäin ei ole. Joko Emma haistaa uutiset satojen kilometrien päähän Lontooseen tai sitten hänellä on paikallinen tietolähde poliisissa tai meidän kylässä. Vaikka eihän tässä edes välttämättä ole mitään uutisoitavaa. Ehkä Amanda on vain kyllästynyt tähän uinuvaan kylään ja lähtenyt etsimään jännitystä muualta. Sitähän nuoret kaipaavat - toimintaa. Ja moni vanhempikin. Mutta että Emma on ehittänyt taas työntämään nenänsä asioihin. Se ei kaikkia miellytä, sano minun sanoneen. Lucinda vai-keni, kun toimittaja suuntasi baariin ja kipusi muutta mutkitta heidän viereensä baarijakkaralle.

- Terve Dolly, hei Lucinda. Ei ollakaan nähty pitkiin aikoihin. Saisinko lasillisen valkoviiniä, kiitos. Sauvignonia jos on.

Dolly tuijotti naista kuin ulkoavaruuden olento olisi juuri laskeutunut hän eteensä.

- Hei Emma, Dolly sormeihi hermostuneensa helminauhaansa.

- Miten menee? Oletko tullut lomailemaan?

- Ei, kyllä tämä on ihan työkeikka. Eihän köyhällä toimittajalla ole varaa lomailla täällä rikkaiden Cornwallissa, nainen naurahti käheästi. - Joku on kuulemma kateissa.

Dolly ja Lucinda olivat hiljaa. Toimittaja kääntyi Kaislan puoleen.

- Ei ollakaan tavattu aiemmin. Minä olen Emma Patel, Evening Star -lehdestä Lontoosta.

- Kaisla Aalto, taitelija, Suomesta.

- Oi, sepä eksoottista.

- Miten pitkäksi aikaa sä sitten aiot jäädä tällä kertaa, Emma? Dolly kysyi.

- Niin pitkäksi kuin tarvitaan. Katsotaan nyt, että mitä tästä irttoa.

- Amandahan on voinut vain lähteä vähän rilluttelemaan, Lucinda sanoi. Dolly rykäisi ja yritti viestittää ilmeellään, että Lucinda vaikenisi. Eihän ollut sanottu, että Emma edes tiesi kuka oli kateissa. Mutta Lucinda ei huomannut vaan jatkoi:

- Ei poliisikaan kuulemma ottanut tätä kovin tosissaan. Sellaista se on nykyisin. Poliisilla ei ole rahaa tehdä työtään, ja me jouddumme itse hoitelemaan hommat. Ricky on parasta aikaa etsimässä Amandaa.

Kaisla huomasi, että Dolly näytti todella ärtyneeltä.

- Ai, Emma höristi korviaan. - Amandaa? Missä?

- Jos vaihdettaisiin puheenaihetta, kun ei tiedetä onko Amanda edes oikeasti kadonnut, Dolly sanoi kireästi.

- Saisinko ruokalistan, Dolly, Kaisla sanoi yrittäen luotsata jut-

tua uuteen suuntaan. – En ole syönyt mitään kunnollista koko päivänä.

– Totta kai, Dolly hymyili. – Haluatko mennä pöytään istumaan? Ja toinen olut?

Kaisla nyökäytti kummallekin kysymykselle.

– Minä taidan syödä myös, Lucinda sanoi. – Saanko tulla samaan pöytään istumaan?

– Totta kai. Olette molemmat tervetulleita. Kaisla katsahti toimittajaan päin.

– Minulla on valitettavasti töitä tehtävänä, Emma Patel sanoi, kumosi viininsä ja nousi lähteäkseen. – Mutta tapaamme varmasti pian uudelleen.

Kaisla oli kuulevinaan, että Dolly mutisi ”valitettavasti”, mutta ei ollut ihan varma asiasta. He siirtyivät Lucindan kanssa pöydän ääreen istumaan, ja juttu soljui mutkattomasti. Lucinda joi valkoviiniä ja oli ehkä hiukan huppelissa. Kaislan oli vaikea sanoa, kun ei tuntenut naista. Saattoihan hän olla hupsu ja iloinen ihan selvänäkin.

– Tämä kylä on täynnä pähkähullua sakkia, Lucinda selitti. – Naineet sukupolvesta toiseen oman kylän väkeä ja samaa tekevät vieläkin, eikä siitä tietysti mitään hyvää seuraa. Jos olisin nuorempi, niin ottaisin täältä hatkat, mutta onhan tämä välillä ihan viihdyttävää. Samanlaista sekoilua kuin Brexit. Tuntuu että me britit sekoilemme vuosi vuodelta yhä pahemmin ja pahemmin. Degeneroitunut kansa. Ai niin, Brexit on muuten aihe, josta ei sitten kannata alkaa täällä haastelemaan sen enempiä. Maajusseja ja kalastajia nolottaa, kun äänestivät yhtenä miehenä Brexitin puolesta, ja sen jälkeen lakkasi puolalaisten tulo tänne. Viime vuonna jäi jo osa vihannesadosta pelloille, kun ei ollut poimijoita. Kalanjalostuslaitoksella on myös pulaa työvoimasta, ja äyriäisten myynti Ranskaan loppui. Nyt sitten huudetaan hallitusta apuun siirtotyöläisten saamiseksi. Tässä pubissa on nähty nyrkkitappeluitakin Brexitin vuoksi. Se on arka aihe, ja kansa on jakaantunut kahteen leiriin.

Kaisla nyökytteli Lucindan puhetulvalle. Tämä oli mielenkiintoista, ja hän oli hyvillään, kun oli saanut jo ensimmäisen paikallisen tutun ja vieläpä ymmärsi Lucindan puheesta joka sanan.

– Kun tulet tänne päivittäin, niin pysyt kärryillä siitä mitä tapahtuu, *dear*. Mutta varo Dollyä, sillä hän on tosi mustasukkainen miehestään Rickystä, ja on kyllä aihettakin. Ricky on hipelöimässä muita naisia aina tilaisuuden tullen. Sinä et ole kyllä hänen tyyppiään, kun olet noin laiha. Ricky tykkää naisista, joilla on runsaasti muotoja. Vaikka hän on kyllä myös heikkona blondeihin, niin että kannattaa ehkä kuitenkin hiukan varoa. Hänellä ja Emma Patelilla on taatusti ollut jotain teerenpeliä. Minä vaistoan sellaiset asiat. Ja siksi Dolly ei voi sietää Emmaa.

– Saa Ricky itse varoa, sillä minulla on ruskea vyö karatessa, Kaisla hymyili ja sipaisi lyhyttä, vaaleaa tukkaansa.

– Haluaisinpa nähdä, kun testaat häneen taitojasi, Lucinda hihitti, nyt selvästi hiukan hiprakassa. – Irstas ukko hän on, vaikka pitää itseään jonain playboyna ja siunauksena naissukukunnalle.

*

Kaisla kääntyi pubilta oikealle kulkemaan St Serenen lahden laitaa. Ilta oli hämärtyvässä, ja tuuli yhä kovasti. Hän veti maiharin hupun päähänsä. Hän oli aavistuksen verran juovuksissa, mikä tuntui hyvältä. Pubissa oli ollut hauskaa, ja hän oli mielissään, että oli tutustunut Lucindaan ja Dollyyn. Taidepiiriin pitäisi mennä käymään – jos ei muuta niin ainakin näyttäytymään. Lucinda oli mukava ja avulias, ja se toimittaja-Emma kiinnostava tyyppi hänkin.

Dolly oli neuvonut häntä seuraamaan leveää polkua, joka kiersi pitkin lahtea ja oli osa länsirannikon kuuluisaa patikointireittiä. Polku kääntyisi pian rantaan päin ja veisi hänet mökille. Hänen taakseen jäi kivisen aallonmurtajan suojaama satama ja kylän keskusta. Alhaalla vasemmalla levisi pitkä hiekkaranta. Jokin rapisteli hänen

takanaan, ja hän kääntyi katsomaan. Pubin takan edessä makoillut mustavalkoinen collie hiippaili hänen perässään.

- Mitä sinä täällä teet, koira? Mene kotiin. Sinua varmaan kaitetaan siellä.

Koira pysähtyi, kun Kaisla pysähtyi, muttei välittänyt hänen hush-hush-komennoistaan. Se pysytteli tiiviisti hänen kannoillaan.

No, tehkööön sitten mitä haluaa, Kaisla ajatteli. Hän oli liian väsynyt viemään koiraa takaisin, ja varmaan se osasi mennä kotiinsa, kun halusi.

Mökki näytti juuri niin idylliseltä kuin kuvissakin. Se oli ranta-työryällä nököttävä graniitista rakennettu vanha kalastaja-cottage. Meren puolella oli uusi, tilava lasiveranta ja esteetön näköala St Serenen lahdelle. Kaisla huomasi ilokseen, että rannassa oli kivilaituri, johon oli kiinnitetty soutuvene. Kurkistus mökin toiselle puolelle paljasti, että siellä oli pieni puutarha ja parkkipaikka. Upea sinisade kiemurteli mökin seinää pitkin levitellen ylpeänä raskaita kukkaterttujaan. Hän oli vuokrannut mökin sen lasiverannan ja hienojen maisemien vuoksi. Verannasta tulisi mainio ateljee, sillä siellä oli hänelle tarpeeksi valoa ja tilaa.

Kaisla poimi osan matkatavaroistaan verannalta mukaansa ja astui sisään viihtyisään, suureen maalaiskeittiöön, jonka toisessa päässä oli oleskelunurkkaus. Hän huokasi ääneen ihastuksesta. Katon poikkihirsissä roikkui yrttinippuja, keskellä lattiaa seisoi kulunut, pitkä puupöytä ja toisella puolella huonetta oli kamiinan edessä sohva ja nojatuoli. Halot seisovivat siistissä pinossa kamiinan vieressä. Yläkerrasta hän löysi kaksi pienehköä makuuhuonetta ja kylpyhuoneen. Kaikki oli vielä hienompaa kuin hän oli uskaltautunut toivoa.

Koira oli tullut sisään samalla ovenavauksella hänen kanssaan ja se katseli nyt odottavasti kamiinaa. Se ei selvästikään ollut täällä ensimmäistä kertaa.

- Okei, okei, koira. Ymmärrän yskän.

Kaisla viritteli tulen, aukaisi läppärin ja kaivoi matkatavaroiden joukosta tölkin olutta. Tämä oli hänen oma yksityinen tulojuhlan-
sa. Hän meni verannalle ja korkkasi oluen. Maisema hänen edes-
sään hiveli silmiä. Ilta-aurinko siivilöityi tummien pilvien läpi ja loi
oranssin kajan rauhattomina velloville aalloille. Jyrkät kalliot kohosivat
molemmin puolin lahtea tummina ja kuperina kuin suunnat-
tomat valaan selät. Veneet satamassa näyttivät näin kaukaa katsot-
tuna leikkiveneiltä. Tämä maisema hänen pitäisi vangita, nuo värit.
Kaisla otti muutaman kuvan kännykällään muistaakseen myöhem-
min hetken kauneuden.

- Kippis, tyttöseni, ja tervetuloa St Sereneen, hän sanoi hiljaa itselleen. - Tämä on parasta, mitä olen tehnyt pitkiin aikoihin. Mal-
tan tuskin odottaa huomiseen.

LUKU 3

Kaisla heräsi koiran haukuntaan. Kesti hetken, ennen kuin hän tajusi missä oli. Aivan – St Seren ja pubin koira. Ja joku kolkutti oveen alakerrassa.

– Jessus, tullaan, tullaan. Ei sitä ovea tarvitse sentään hajottaa! Koira, ole hiljaa! Kaisla heitti aamutakin yleen ja kömpi alakertaan.

Portailla oli lähettifirman mies, jolla oli suuri, litteä paketti mukanaan. Kaisla ilahtui. Hän oli tilannut netistä maalaus-kankaita ja värejä ennen Suomesta lähtöään, ja ne olivat nyt täällä. Hän pääsisi aloittamaan työt heti. Hän kävi nopeassa suihkussa ja veti yleen farkut ja villapaidan. Vilkaistu peiliin kertoi, että kaikki oli jotta-kuinkin oikealla paikallaan. Tukka oli hyvin, koska se oli niin lyhyt ettei voinut olla huonosti. Kapeat, kalpeat kasvot tarvitsisivat hiukan aurinkoa ja väriä. Sinivihreissä silmissä oli väsymystä, mutta se pyyhkiytyisi ulkoilmassa pois.

– No niin, koira. Nyt minä vien sinut kotiin ja haukkaan samalla vähän aamupalaa.

Pubissa oli hiljaista. Vanha pariskunta söi aamiaista ikkunapöydässä, ja baaritiskin takana liikuskeleli keski-ikäinen, siilitukkainen, punakka mies. Arvatenkin Ricky, sillä koira säntäsi riemusta vinkuen hänen luokseen.

– Huomenta. Tulin palauttamaan tämän koiran. Se seurasi minua eilen illalla täältä mökille, enkä jaksanut enää lähteä kävelemään takaisin. Toivottavasti omistaja ei ole kaipailut.

Koira löntysti takan eteen ja kävi pitkäkseen raskaasti huokaisen.

- Hei, sä olet varmaan Kaisla. Älä Buddystä välitä. Se on pubin vahti, ja sen velvollisuus on katsoa, että yksinäiset naisasiakkaat pääsevät turvallisesti kotiin. Se on suojelusenkeli. Ricky hymyili veijarimaisesti. - Olen Ricky, moi.

- Niin minä arvelinkin.

- Kaikki hyvin mökissä? Nukuitko hyvin?

- Mökki on aivan ihana. Ei voisi parempi olla. Ja nukuin kuin tukki, kiitos kysymästä. Tulin nyt ensin etsimään aamiaista ja sitten ajattelin tutustua St Sereneen.

- No niin sitä pitää. Laitetaanko ihan kunnon täysi englantilainen aamiainen?

- Kuulostaa hyvältä, mutta nakkeja en halua kun en syö lihaa.

- Vegenakkejakin on. *No problem.*

- Hyvä, ja kahvia pitää saada paljon. Ei murukahvia mielellään.

Kaisla oli niin hyvällä tuulella, että hänen olisi tehnyt mieli laulaa. Ricky kaatoi hänelle mukillisen höyryävää kahvia. Se tuoksui pehmeältä ja vahvalta.

- Ei meillä murukahvia tarjoilla ollenkaan. Se on kamalaa sotkua. Mutta kerrohan, miten sä tänne St Sereneen eksyit? Ei täällä ole ennen suomalaisia näkynyt.

- Ihan sattumalta. Yksi kaveri on ollut Cornwallissa töissä, ja se kertoi, että täällä on maalauksellista. Se jäi vain kaikumaan korviini, ja kun sain apurahan, niin googlailin ja ihastuin. Vaikka eivät kuvat tietenkään anna oikeaa kuvaa siitä, miten upeaa täällä oikeasti on.

- Niin, onhan tämä semmoinen idylli, Ricky tuumasi. Kaisla oli kuulevinaan ironiaa miehen äänessä.

- Onko se kadonnut nainen jo löytynyt?

Ricky pyöritti päätään.

Kaisla ei tiennyt, mitä sanoisi. Hänelle kävi niin aika usein, ja silloin hän oli vain hiljaa.

- Kuule, mä menen nyt laittamaan sulle sen aamiaisen. Olen yksin täällä tämän aamupäivän. Onneksi ei ole tämän kiireempi.

Kaisla istuutui ikkunan viereen ja katseli hymyillen St Sere-
nen lahdelle. Päivä oli aurinkoinen ja tuulinen. Hän mietti, tuuli-
ko täällä aina näin kovasti. Hän oli kuvitellut että Cornwallissa olisi
lämpimämpää kuin Suomessa, mutta se ei kyllä pitänyt paikkaan-
sa. Onneksi hän oli pakannut lämmintä ja tuulenpitävää mukaan.

Ricky toi tarjottimellisen ruokaa Kaislan eteen. Se oli varmas-
ti yksi epäterveellisimpiä aamiaisia, jonka Kaisla oli ikinä nähnyt,
mutta tuoksui taivaalliselta. Munat, nakit, herkkusienet ja tomaa-
tit oli kaikki paistettu runsaassa rasvassa. Lisäksi oli marmeladia,
voita ja valkoista paahtoleipää.

- Näyttää ja tuoksuu herkulliselta. Onko sinulla vinkkejä, mihin
tässä kylässä kannattaisi ensimmäisenä suunnata?

- No, täällä on kirkko, posti, kauppa ja publi - niin, ja sitten tuo
ranta. Että niistä voi valita. Patikkapolkua pääsee lähikyliin, ja niis-
sä on suunnilleen samat houkutukset. Meri on meidän ylivoimai-
sesti paras nähtävyys. Jos harrastat vesiurheilua, niin parempaa
paikkaa ei löydy.

- Jos aloitan sitten vaikka kirkosta. Sehän on tosi vanha ja to-
dellinen nähtävyys.

- Joo, se on jostain 1200-luvulta, ja siellä on kuuluisa meren-
neitoveistos. Jos satut näkemään kirkkoherran, Donaldin, niin hän
kyllä mielellään kertoo sulle siitä ummet ja lammet. Siis kyllästy-
miseen asti, Ricky virnisti.

- Ai, selvä. Luinkin siitä merenneitoveistoksesta jo ennen tän-
ne tuloani. Kuulostaa kiehtovalta.

*

Syötyään Rickyn tuhdin aamiaisen Kaisla suunnisti mäkeä ylös
kirkolle. Se oli keskiaikainen harmaakivikirkko, jossa oli pykälä-

reunainen, neliskulmainen torni. Jokaista kulmaa koristi takorautainen viiri. Kirkon ympärillä levisi ruohottunut, vanha hautausmaa, jonka tuoreinkin hauta näytti vähintään pari sataa vuotta vanhalta. Sammaloituneet hautakivet kallistuivat mikä mihinkin suuntaan. Näitä kaiveruksia pitäisi tulla lukemaan ajan kanssa, Kaisla tuumi. Hautuumaat olivat hänen heikkoutensa, ja tässä paikassa oli mystinen tunnelma.

Kirkon oven yläpuolelle oli kaiverrettu vuosiluku 1245. Kaisla veti raskaan puuoven auki, ja hänen korviinsa kantautui urkujen soittoa. ”Joutukaa sielut on aikamme kallis,” hän hyräili urkujen tahtiin vaeltaessaan pitkin keskikäytävää. Kirkossa ei ollut ketään muuta kuin soittaja ja hän. Siunattu rauha. Kirkkosali oli pieni ja kaunis. Sen kiviseinät oli kalkittu valkeiksi ja lattia oli tehty mosaiikkilaatoista. Alttarilla paloivat kynttilät, ja sen yläpuolella oli värikäs lyijylasimaalaus, johon oli kuvattu Kaislalle tuntemattomia pyhimyksiä. Hän oli aina pitänyt kirkoista, vaikkei uskossa ollutkaan. Niissä oli jotain rauhoittavaa, samoin virsissä.

Hän löysi merenneitoveistoksen pienestä sivukappelista. Se oli kiveen hakattu kuva, jossa merenneito piteli kampaa ja peiliä. Kaisla muisteli lukeneensa jostain, että esineet saattoivat oikeasti olla viikuna ja harppu. Kuva oli taitavasti veistetty. Pyrstö suomuiheen, naisen vyötärölle ulottuvat hiukset ja meren laineet hänen ympärillään olivat täynnä viehättäviä yksityiskohtia. Sen veistämisessä ei ollut säästelyä työtunteja.

– Herran siunausta. Olet löytänyt kirkkomme aarteen.

Kaisla hätkähti, koska veistos oli vanginnut hänet niin, että hän ei ollut kuullut lähestyviä askeleita. Hänen vieressään seisoivat pitkä, laiha, mustaan nuhjuiseen pukuun pukeutunut mies. Lumivalkeat hiukset oli vedetty otsalta taaksepäin, ja kaulassa roikkui tahrainen liperi. Kirkkoherra siis.

– Tämä on niin upea.

– Se on yli kuusisataa vuotta vanha, ja kirkon perusta on vielä vanhempi. Tuhat vuotta tai sinne päin.

- Uskomatonta. Tämä on todellakin aarre, Kaisla huokasi. - Olen juuri muuttanut kesäksi kylään ja katselen nyt paikkoja.

- Ahaa, tervetuloa. Saammeko ehkä vahvistusta kirkkokuoroon? Minä olen Donald Penprase, kirkkoherra.

- No jaa, en ole kovin uskonnollinen ja lauluääneni on surkea, Kaisla sanoi ja ojensi kätensä. - Kaisla Aalto.

- Ei toki tarvitsekaan olla uskossa. Ja laulamaan saa tulla jokainen, joka haluaa. St Seren on hyvin spirituaalinen paikka. Tämä on merenkulkijoiden ja kalastajien kirkko, meren kirkko. Ehkä sinä löydät hengellisyyden täältä. Kirkkoherra siveli merenneidon pyrstöä pitkillä, kyhmyisillä sormillaan.

- Legendan mukaan kirkkoon tuli kauan sitten kaunis, tuntematon nainen. Hän kuunteli seurakunnan laulua ja rakastui kirkkoherran lauluääneen. Sitten kirkkoherra hävisi. Sanottiin, että nainen oli merenneito, joka vei miehen mukanaan syvyysiin.

- Mistähän moinen legenda on lähtöisin? Kaisla ihmetteli.

Kirkkoherra ei vastannut. Hän oli ryhtynyt naksauttelemaan sormiaan ja liikehti hermostuneena veistoksen edessä.

- Hänellä pitäisi olla oma alttari, mutta kirkkovaltuusto pitää sitä pakanallisena ajatuksena.

Mies kääntyi Kaislaan päin. Hänen silmänsä paloivat puska- maisten, valkoisten kulmien alla. - Voitko kuvitella?

- En minä oikein -, Kaisla aloitti.

- Merenneito suojelee meidän kyläämme pahalta, Penprase keskeytti ja korotti sitten ääntään. - Synniltä!

Kaisla hihitti, niin kuin hän usein teki hermostuessaan.

Miehen ääni oli vimmainen. - Minä olen nähnyt hänet.

- En nyt oikein ymmärrä...

- Merenneidon, kirkkoherra sanoi kärsimättömästi. Hänen katseensa tuntui porautuvan Kaislan läpi. - Hän tulee merestä ja vie syntiset mukanaan. Hän rankaisee roistoja ja huorintekijöitä.